USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 21. července 2021 v Praze o stížnosti odsouzeného **JUDr. D. T.,** nar. xxx v xxx, proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6, č.j. 2 PP 11/2020-614 ze dne 2. 12. 2020,

takto:

Podle § 149 odst. 1 písm. b) tr. řádu se napadené usnesení **zrušuje** a soudu I.stupně **se ukládá**, aby o věci **znovu jednal a rozhodl**.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením Obvodního soudu pro Prahu 6 bylo rozhodnuto tak, že „*Podle § 88 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku za užití § 331 odst. 1 tr. ř. se odsouzený JUDr. D. T. podmíněně propouští z výkonu trestu odnětí svobody, který mu byl uložen rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře, sp. zn. 9 T 1/2007 ze dne 25. 11. 2015 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci, sp. zn. 4 To 8/2018 ze dne 26. a 28. 11. 2018 v trvání 5 let. Podle § 89 odst. 1 tr. zákoníku se stanovuje zkušební doba podmíněného propuštění v trvání 6 let. Podle § 89 odst. 2 tr. zákoníku se odsouzenému ukládá přiměřená povinnost, a to, aby ve zkušební době dle svých sil zaplatil škodu, kterou trestným činem způsobil***.**“

2. Proti tomuto usnesení podala včasnou stížnost státní zástupkyně s tím, že má za to, že nebyly kumulativně splněny všechny zákonné podmínky pro to, aby odsouzený mohl být podmíněně propuštěn. Soud prvního stupně nedostatečně zhodnotil prognózu vedení řádného života odsouzeného v budoucnu, což blíže rozebírá.

3. Poukazuje v této souvislosti na ustálenou judikaturu, zejména Ústavního soudu, kdy právě v souladu s touto judikaturou není dosud možno odsouzeného podmíněně propustit na svobodu, neboť takové rozhodnutí je dosud předčasným. Poukazuje též na skutečnost, že odsouzený na náhradě škody téměř ničeho nezaplatil, čemuž nalézací soud nevěnoval při svých úvahách dostatečnou pozornost. Rozebírá dopodrobna charakter trestné činnosti odsouzeného s tím, že nalézací soud sice konstatuje, že v rámci rozhodování o podmíněném propuštění přihlédl k tomu, že odsouzený se v původním trestním řízení k trestné činnosti doznal, ovšem v této souvislosti poukazuje, že se k trestné činnosti nedoznal, vypovídal pouze v přípravném řízení, v řízení před soudem již nevypovídal, a proti rozsudku soudu prvního stupně podal opakovaně odvolání a dovolání, v němž svou trestnou činnost v podstatě popíral, minimálně svou roli a zapojení do zvlášť závažné trestné činnosti, kdy napřed namítal, že v řízení před soudem nebylo prokázáno jeho jednání ve prospěch zločinného spolčení, dokonce uvedl, že všechny kroky byly činěny legitimně, bylo v případě jeho jednání, pro které byl odsouzen, postupováno v souladu s platnými právními předpisy. I nyní projevená lítost nad spácháním trestné činnosti, avšak bez konkrétních výstupů v souvislosti s výše uvedeným, kdy je evidentní, že ani po dlouhé době od spáchání trestné činnosti v řízení prvoinstančním i odvolacím neměl patřičný náhled na trestnou činnost, bez konkrétních výstupů, se jeví jako čistě účelová, učiněná ve snaze dosáhnout pozitivního výsledku při projednávání žádosti o faktické zkrácení spravedlivě uloženého trestu.

4. Navrhuje proto, aby stížnostní soud zrušil napadené usnesení, a sám rozhodl tak, že se žádost odsouzeného o podmíněné propuštění zamítá.

5. K uvedené stížnosti se vyjádřil odsouzený, a to jednak sám, jednak prostřednictvím svého obhájce.

6. Sám odsouzený namítá, že „ *není pravdou, že mu v jeho případě nebyla uložena povinnost k náhradě škody v nepochybné příčinné souvislosti s tím, že byl odsouzen k trestu propadnutí majetku, jak uvádí státní zástupkyně. Jiným odsouzeným, kterým byl uložen trest propadnutí majetku, byla uložena i povinnost k náhradě škody. Některé osoby, přihlášené v trestním řízení jako poškození, neprokázaly, že by jim škoda vznikla, někteří pohledávku neuplatnili. Není pravdou, že by se k trestné činnosti nedoznal, neboť všechny soudy, a to i odvolací, hodnotily jeho výpověď explicitně jako doznání, šíř se pak jeho stížnosti vyjádří jeho právní zástupce.*„

7. Obhájce odsouzeného pak ke stížnosti státní zástupkyně uvedl, že s ní nesouhlasí a považuje ji za formalistickou. Poukazuje na kladné hodnocení odsouzeného z věznice, kde se choval zcela řádně a plnil veškeré programy a povinnosti, které mu byly uloženy. Má za to, že v případě stěžovatele, vyjma odkazu na způsobenou a neuhrazenou škodu, chybí konkrétní poukaz na to, co měl odsouzený činit navíc, oproti tomu co činil. Pokud věznice sama konstatovala, že se choval řádně, má kladná hodnocení, kázeňské pochvaly, a pokud věznice má za to, že prokázal polepšení, pak ho hodnotila za konkrétní chování a konkrétní činnosti, se znalostí věci, na rozdíl od státní zástupkyně, což blíže rozebírá. Poukazuje na to, že kázeňská pochvala je udělována za nadstandartní chování, dosáhl jich pět, jeho pracovní výkon ve věznici je proto hodnocen jako nadprůměrný, splnil i svou další povinnost, když uhradil náklady výkonu trestu, a náklady trestního řízení ve výši cca 16 000 Kč a 13 000 Kč.

8. Poukazuje na to, že sám řádně nastoupil do výkonu trestu odnětí svobody, kde je hodnocen naprosto pozitivně, opakovaně byl kázeňsky odměněn, je zařazen v první prostupné skupině vnitřní diferenciace, což nalézací soud řádně při svém rozhodování zohlednil a shodně jako soudy v původním trestním řízení ocenil, že seznal plnou odpovědnost za spáchaný trestný čin, je schopen sebekritického náhledu a věznice sama konstatuje, že prokázal polepšení. Nalézací soud přihlédl i k jeho rodinnému zázemí a k tomu, že doložil, že má zajištěné zaměstnání na pozici firemního právníka.

9. Dále uvádí, že trestné činnosti, pro kterou byl odsouzen, se dopustil ve specifickém postavení konkurzního správce, výkon této činnosti mu byl soudem zakázán na dobu 6 let, nemůže proto trestnou činnost opakovat, přičemž šlo o jeho jediné vybočení, jinak z řádného života, za které byl potrestán, rozhodnutí jako spravedlivé přijal, a tento postoj opakovaně před soudem i ve věznici deklaroval. V trestním řízení, které proti němu probíhalo, se plně a bezvýhradně doznal, s orgány činnými v trestním řízení spolupracoval, usvědčoval své spolupachatele a musel být dlouhodobě zařazen do programu ochrany svědků, což vlastně prodloužilo jeho trest, neboť došlo k zpřetrhání sociálních vazeb a kontaktů s blízkými přáteli a známými. Pokud podal odvolání proti rozsudku, využil svého zákonného práva, a pokud na tento fakt státní zástupkyně poukazuje, popírá de facto jeho právo, které mu je přiznáno zákonem. U Vrchního soudu v Olomouci se ve skutečnosti k věci nevyjadřoval, nenabízel jinou verzi skutkových dějů, pouze požádal o nižší trest.

10. Státní zástupkyně neuvádí a on sám nedokáže z ničeho dovodit, pokud jde o škodu, jaká škoda v současnosti hrozí, pokud by byl skutečně propuštěn na svobodu. Státní zástupkyně v tomto směru je předpojatá. Považuje jeho ponechání ve výkonu trestu odnětí svobody za výraz jisté generální prevence vůči pachatelům organizované a společensky vysoce nebezpečné trestné činnosti, páchané úmyslně a ziskuchtivosti. On sám je přesvědčen, že jako trest má být individualizovaný odpovídající plně zjištěnému skutkovému stavu věci, všem zákonným kritériím, mělo by totéž platit i pro rozhodování žádosti o podmíněné propuštění na svobodu. Nerozumí pasáži na str. 104 stížnosti, hovořící o generální prevenci „…a způsobená škoda

dosahuje několika stovek miliónů, včetně hrozící škody, když by byl propuštěn po 2,5 let vykonaného trestu, aniž by fakticky způsobenou škodu jakkoli uhradil, když do současné doby neučinil v tomto směru v podstatě žádné zásadní kroky, mj. z toho důvodu by měl vykonat trest spravedlivě uložený soudem celý…“. Pokud mu nalézací soud uložil plnění přiměřené povinnosti v podobě úhrady způsobené škody dle jeho sil, musí zdůraznit, že trestní řízení proti němu skončilo odsuzujícím rozsudkem, avšak žádným rozhodnutím o náhradě škody v adhezním řízení, jediný požadavek vůči jeho osobě byl vznesen až v době, kdy byl ve výkonu trestu odnětí svobody, a kdy soud v občanskoprávním řízení vyhověl návrhu poškozené společnosti ZKL xxx xxx xxx (dále jen ZKL - pozn. předs. senátu) na přiznání pohledávky 6 349 929 Kč. Je pravdou, že této společnosti uhradil pouze marginální částku, ale nikoli protože by se povinnosti vyhýbal, ale protože ve výkonu trestu neměl možnost tuto pohledávku plně splácet, což blíže rozebírá, s poukazem na to, že 28.11.2018 bylo pravomocně rozhodnuto o propadnutí jeho majetku, přičemž se svým majetkem nemohl nakládat již od 16.2.2004, kdy měl majetek zajištěn v rámci trestního řízení, a to až do rozhodnutí dovolacího soudu – NS ČR, sp. zn. 5 Tdo 1208/2019, kdy byl výrok o trestu propadnutí majetku v jeho případě zrušen, přičemž toto rozhodnutí mu bylo doručeno až v druhé polovině července 2020, tedy nepříliš dávno před podáním jeho návrhu na podmíněné propuštění z výkonu trestu. Vyjma ZKL nezná, ani nemůže znát, žádné jiné subjekty, které by mohly proti němu uplatňovat z titulu jeho trestné činnosti nějakou pohledávku, v této chvíli ostatně již promlčenou, neboť nemá přístup do konkurzních spisů, když konkurzní řízení jsou podle bývalého zákona o konkurzu a vyrovnání neveřejná. Nemá proto žádnou možnost prokázat šíří svého polepšení, požadovanou státní zástupkyní tím, že by nahrazoval způsobenou škodu, není totiž komu. Navíc, pokud mu bylo exekučně uloženo hradit pohledávku vůči ZKL, nesmí dobrovolně hradit jiné pohledávky, které však vůči němu nebyly ani uplatněny, jinak by se dopustil trestného činu poškození věřitele dle § 222 odst. 1 písm. a), popř. odst. 3, popř. odst. 4 tr. zákoníku, státní zástupkyně mu tedy klade k tíži to, že se nedopustil trestného činu.

11. Uzavírá, že je přesvědčen, že rozhodnutí obvodního soudu je spravedlivé, žádá, aby stížnost byla zamítnuta.

12. Předně je třeba uvést, že Městský soud v Praze, jako soud stížnostní, v této věci rozhoduje již podruhé poté, co usnesení zdejšího soudu ze dne 19. ledna 2021 č.j. 67 To 13/2021-639 bylo zrušeno nálezem Ústavního soudu ze dne 9. června 2021, sp. zn. III. ÚS 688/21. Stížnostní soud tak ve smyslu § 314h odst. 1 tr. řádu, vázán právním názorem Ústavního soudu, opětovně z podnětu podané stížnosti přezkoumal podle § 147 odst. 1 tr. řádu správnost výroku napadeného usnesení, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že napadené usnesení nemůže obstát, jak níže rozvedeno.

13. Řízení, které napadenému usnesení předcházelo, není zatíženo procesními vadami. Ze spisového materiálu vyplývá, že odsouzený v současné době vykonává trest odnětí svobody v trvání 5 let z rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka Tábor, sp. zn. 9 T 1/2007, ze dne 25. 11. 2015, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci, sp. zn. 4 To 8/2018, ze dne 26. a 28. 11. 2018, potažmo u snesením Nejvyššího soudu, sp. zn. 5 Tdo 1208/2019, ze dne 19. 5. 2020, který mu byl uložen pro zločin porušování povinnosti při správě cizího majetku dle § 255 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku spáchaný ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr. zákoníku ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr. zákoníku, dílem dokonaný, dílem ve stádiu pokusu dle § 8 odst. 1 tr. zákoníku, a zvlášť závažný zločin poškozování věřitele dle § 256 odst. 2 písm. a), odst. 4 tr. zákoníku spáchaný ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr. zákoníku ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr. zákoníku. Rovněž mu byl mu uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce insolvenčního správce a likvidátora na dobu 6 let. Jedná se o jeho jediné odsouzení, v minulosti trestán dosud nikdy nebyl.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. M.

14. Po prostudování spisového materiálu stížnostní soud ve shodě se soudem prvního stupně seznal, že odsouzený splnil formální podmínku časovou ve smyslu § 88 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť již vykonal více než polovinu uloženého trestu.

15. Soud prvního stupně uzavřel, že odsouzený splnil i druhou obligatorní podmínku, a to podmínku polepšení. Svůj závěr odůvodnil tím, že při posuzování žádosti přihlédl k tomu, že od spáchání trestné činnosti uplynulo 17 let a nebyl jinak soudně trestán. Přihlédl pak i k dobrovolnému nástupu odsouzeného do výkonu trestu odnětí svobody. Dále uvedl, že v průběhu výkonu trestu je odsouzený hodnocen naprosto pozitivně, obdržel kázeňské odměny a má dostatečný sebekritický náhled na spáchanou trestnou činnost, přičemž i věznice konstatuje polepšení.

16. Stížností soud vázán právním názorem Ústavního soudu České republiky a při ctění zásady, že hodnocení důkazů je doménou soudu prvního stupně, však nemohl závěr soudu prvního stupně plně akceptovat, když ten se doposud nevypořádal se všemi důležitými a v této věci stěžejními okolnostmi potřebnými pro správné a zákonné rozhodnutí ve věci samé. Stížnostní soud neshledal odůvodnění napadeného usnesení jako přesvědčivé a konzistentní.

17. Nejprve je nutné upozornit, že hodnocení stran otázky naplnění polepšení přísluší výlučně soudu, nikoliv Vězeňské službě ČR, když hodnocení, které podává, je toliko jedním z důkazů (byť samozřejmě významným), které má soud k dispozici a jako takové podléhá i řádnému hodnocení. Nelze tak bez dalšího závěr o polepšení odsouzeného převzít. Jak ostatně Ústavní soud judikoval tak, *„závěr o tom, že má soud podmínky polepšení se a pozitivní prognózy vedení řádného života do budoucna za splněné, náleží učinit jen a pouze příslušnému soudu, a to plně v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, zásadou vyhledávací a zásadou materiální pravdy." (viz* Nález Ústavního soudu - senátu ze dne 12. 2.2019, sp. zn. III. ÚS 2204/17). Soud prvního stupně musí svůj závěr o polepšení řádně odůvodnit, nikoliv se spokojit s odkazem na zprávu od Vězeňské služby.

18. Při hodnocení otázky polepšení, je nutné klást důraz na posouzení okolností, které nastaly po vyhlášení pravomocného rozsudku, kterým byl odsouzenému uložen trest odnětí svobody. Tedy mimo jiné zhodnocení, jak se odsouzený k trestné činnosti postavil a zda došlo k jeho proměně ve výkonu trestu odnětí svobody. Musí být tedy posuzovány zejména aktuální relevantní informace. Nelze tak jako významné skutečnosti, pro které by bylo možné vyslovit jeho polepšení a možnost dokončení resocializace odsouzeného na svobodě, hodnotit okolnosti, které bral v úvahu soud rozhodující o vině odsouzeného v samotném meritu věci. Zejména dobu, která od spáchání trestné činnosti uplynula, a postoj odsouzeného (resp. obviněného) předcházející vyhlášení odsuzujícího rozsudku, když tyto byly hodnoceny a brány na zřetel při rozhodování o druhu a výši trestu jako polehčující okolnosti, jak vyplývá z rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 25. 11. 2015, sp. zn. 9 T 1/2007, a z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 26. a 28. 11. 2018, sp. zn. 4 To 8/2018. Byť trestní minulost odsouzeného je jedním z důležitých hledisek při hodnocení jeho možné nápravy a vedení řádného života v budoucnu, tak na ni nelze klást primární důraz, jak ostatně Ústavní soud konstantě judikuje v případech odsouzených s bohatou trestní minulostí. Ústavní soud uvedl, že posuzováním trestní minulosti, jakož i skutečností před vydáním odsuzujícího rozsudku dochází k porušení základní zásady trestního řízení ne bis in idem (např. nález Ústavního soudu - senátu ze dne 4.10.2016, sp. zn. II. ÚS 2503/16 – 1). Nelze tak ani skutečnosti hovořící výslovně ve prospěch, hrající významnou roli při ukládání trestu, brát na zřetel jako stěžejní i při posuzování žádosti odsouzeného o podmíněné propuštění.

19. Odsouzený vykonává trest odnětí svobody, jenž mu byl uložen za zločin. Je tak nutné i dle § 88 odst. 3 tr. zákoníku přihlédnout k tomu, zda odsouzený hradí či uhradil škodu, kterou trestným činem způsobil, a zda nastoupil do výkonu trestu dobrovolně. Zatímco druhou skutečnost lze hodnotit výlučně ve prospěch odsouzeného, tak první podmínku již nikoliv.

20. Stížnostní soud si je vědom, že při hodnocení otázky náhrady škody, kterou svou trestnou činností odsouzený způsobil, je nutné vycházet i z reálných možností odsouzeného tuto škodu hradit, nadto když odsouzený ani v tomto případě nebyl k povinnosti nahradit škodu zavázán v samotném odsuzujícím rozsudku. Na druhou stranu však nelze opomenout, že odsouzený svou trestnou činností způsobil enormní škodu a poškozené společnosti byly se svým nárokem na náhradu škody odkázány na řízení ve věcech občanskoprávních, i s odůvodněním, že jsou ve věci vedena civilní řízení a bez dalšího dokazování nelze spolehlivě uzavřít, zda již škoda nebyla přiznána právě v civilním řízení. Bylo by tak v rozporu s § 88 odst. 3 tr. zákoníku nepřihlédnout k tomu, jak se odsouzený k náhradě škody staví, toliko z důvodu přiznání náhrady škody poškozeným společnostem v civilním řízení., když ta byla přiznána právě i z titulu náhrady škody způsobenou trestnou činností odsouzeného.

21. Soud prvního stupně se však v napadeném usnesení blíže otázkou náhrady škody nezabýval, když si vystačil toliko s konstatováním odsouzeného, že bude škodu až v případně podmíněného propuštění hradit. I s ohledem na to, že odsouzenému uložil přiměřenou povinnost škodu dle svých sil zaplatit, je zřejmé, že nárok (nejen) poškozené spol. ZKL Xxx xxx xxx, a.s., posoudil jako pohledávku společnosti vzniklou v důsledku trestné činnosti odsouzeného.

22. Odsouzený argumentuje, že nemohl poškozeným hradit škodu, když byl jeho majetek zajištěn již od 16. 2. 2004 a následně dne 28. 11. 2018 bylo pravomocně rozhodnuto o propadnutí jeho majetku. Tento trest byl zrušen až z podnětu dovolání usnesením Nejvyššího soudu ze dne 19. 5. 2020, č. j. 5 Tdo 1208/2019-11860, které mu bylo doručeno v druhé polovině července 2020. Při veřejném zasedání uvedl, že žádnou z poškozených společností nekontaktoval, vyjma spol. ZKL Xxx xxx xxx, která má vůči odsouzenému pohledávku ve výši 6 349 929,- Kč, která ji byla přiznána v občanskoprávním řízení. Soud prvního stupně však naprosto rezignoval na zjištění, zda obžalovaný poté, co byl trest propadnutí majetku zrušen, vynaložil jakkoliv iniciativu ve směru k poškozeným. Z napadeného usnesení, tak není zřejmé, zda soud prvního stupně dosavadní postoj odsouzeného k náhradě škody vyhodnotil jako dostatečný či ne. Je nutné upozornit, že důkazní povinnost tíží stran zbytnosti dalšího výkonu trestu odsouzeného. I když je unesení tohoto břemene obtížné, odsouzený nemůže být při posuzování, zda jsou jeho prognóza řádného života či dovršení nápravy reálné, jakkoli zvýhodňován.

23. Lze doplnit, že obtíže, které jsou u některých odsouzených s prokazováním polepšení logicky spojené, pak nemusí být s ohledem na mimořádnost institutu podmíněného propuštění vykládány ve prospěch odsouzeného a lze je chápat jako spravedlivý důsledek odpovědnosti za spáchaný trestný čin. Dle Ústavního soudu je tak zcela v souladu s ústavním pořádkem, tíží-li důkazní břemeno týkající se zbytnosti dalšího výkonu trestu pouze odsouzeného a neuplatní-li se zásada presumpce automatické nápravy (rozhodnutí ÚS sp. zn. III. ÚS 2891/16).

24. Co se týká třetí podmínky, tedy prognózy vedení řádného života v budoucnu, tak z napadeného usnesení konkrétně nevyplývá, na základě jakých skutečností ke splnění této podmínky soud dospěl, vyjma konstatování, že odsouzený má rodinné zázemí.

25. Soud prvního stupně tak doplní dokazování stran zjištění postoje obžalovaného k otázce náhrady škody, když z napadeného usnesení není postaveno na jisto, že se soud prvního stupně

touto skutečností zabýval. S ohledem na uplynulou dobu od posledního rozhodnutí pak bude na zvážení soudu prvního stupně, zda vyžádá aktuální hodnocení odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody a doplní v tomto směru dokazování. Stížnostní soud nemohl přistoupit k doplnění dokazování sám, když by tímto nahrazoval činnost soudu prvního stupně, jemuž náleží hodnocení důkazů. Lze pouze doplnit, že výrok napadeného usnesení trpí formálním nedostatkem, když soud neuvedl i odst. 3 § 88 tr. zákoníku, který musí taktéž brát do úvahy při rozhodování o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, který byl odsouzenému uložen za zločin.

26. Soud prvního stupně tak neposuzoval podmínky, na jejichž kumulativním naplnění je při rozhodnutí o podmíněném propuštění nutné bezvýjimečně trvat, komplexně, když hodnotil skutečnosti výlučně ve prospěch odsouzeného a nesprávně kladl důraz na skutečnosti, které však byly již zhodnoceny již při ukládání samotného trestu. Nelze tak shledat, že by odůvodnění napadeného usnesení bylo přesvědčivé, když soud prvního stupně přijal závěr o polepšení deklarované Vězeňskou službou ČR, aniž by se sám k této otázce dostatečným způsobem vyjádřil při neopomenutí zhodnocení skutečností, které má na mysli odst. 3 § 88 tr. zákoníku.

27. V této spojitosti je však třeba připomenout, že z ustálené judikatury Ústavního soudu plyne, že ústavně zaručené právo na to, aby bylo vyhověno žádosti odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, neexistuje (viz např. rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 248/15, II. ÚS 715/04, ÚS 1845/09, III. ÚS 1280/08, III. ÚS 590/09, III. ÚS 338/10 či III. ÚS 75/1). Jedná se tedy o institut, kterého bude použito automaticky, ale teprve po zhodnocení daných okolností nezávislým a nestranným soudem. Ústavní soud zdůrazňuje, že posouzení zákonných podmínek podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je plně záležitostí soudcovské úvahy.

28. V daném případě však soud nezhodnotil veškeré okolnosti v dané věci významné, a proto nemohl stížností soud shledat napadené usnesení za zákonné a správné.

29. Teprve poté, co soud prvního stupně doplní dokazování výše uvedeným směrem, bude jeho povinností řádně své rozhodnutí odůvodnit. Pouze v takovém případě bude možné přezkoumat, zda soud dospěl, ať ke kladnému vyřízení žádosti odsouzeného, či k jejímu zamítnutí, důvodně.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Praha 21. července 2021

JUDr. Jaroslava Lišková, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. M.